



Eventuals Sinònims  
Poemari



## Eventuals Sinònims

## Eventuals Sinònims

Copyright © 2007 dels hereus d'en Francesc Brunet-Llobet

**Segona Edició**

Agost 2007

**Edició i Documenació:** RosEra

**Maquetació, Composició Digital i Impressió:** Ur1

**Portada:** Behpa (Vista de la Serra de Sant Iscle a Sabadell)

**Contraportada:** Pinssà (Detall del Marquet de les Roques)

**Dipòsit Legal:**

ISBN:84-934198-1-8

**Avís sobre el Copyright**

No és permesa la reproducció, còpia, ús, distribució, comercialització, comunicació pública o qualsevol altre utilització total o parcial de l'obra aquí mostrada sense el permís per escrit de l'Associació d'Amics de l'Obra d'en Francesc Brunet-Llobet.

<http://www.telefonica.net/web2/francescbrunetillobet>

**Email:** afbl@telefonica.net

## Pròleg

*Eventuals sinònims* és el nom d'un dels poemaris que conté aquesta plaquette. El poemes, profunds i potents, descriuen diverses realitats que esdevenen, transiten i coexisteixen eventualment mentre perduren en el imaginari. *Paraules i Recull* donen nom a la resta de poemes que també hi podreu trobar.

El lector descobrirà a *Eventuals Sinònims*, a *Paraules i a Recull*, una obra plena de sensibilitat i tendresa. Però també plena de vigor i de caràcter.

Com un 'blues' potent i seductor, la vitalitat dels poemes d'en Francesc Brunet-Llobet, a ben segur que no us deixaran indiferents.

Aquesta edició limitada de l'obra de Francesc Brunet-Llobet s'anirà completant amb el Poemari Descloure els llavis i amb Visualitzacions Poètiques II.

Sabadell Agost 2007



## Eventuals Sinònims

Vida	9
Naturalesa	17
Afecte	23
Mort	31
Paraules i Silencis	37

## Paraules

Imaginari	47
-----------	----

## Recull

l'Absència	55
------------	----

<i>Index</i>	67
--------------	----





## Eventuals Sinònims

# VIDA

...  
*Un present que no hi ha qui esborri;  
Tenia paciència perquè sabia que l'herba creix  
Lentament, però fruita.*

**Ricard Creus**

*Com serà d'agradable la teva vida tot dependrà de la teva ment*  
**Shinsaku Takasugi**

## A l'inici

Les mans brutes,  
la carícia de la pols de la terra,  
i tota la llum del món arribada  
caient al llarg de la meva pell.

Les grans alenades del temps  
tornaren la meva espatlla corba  
i o era corba la meva espatlla.

Al inici, la meva espatlla no era corba,  
i tantes coses que no eren al inici.

Les alenades útils i majestuoses  
caigudes com greus responsabilitats  
decantaven un nou inici d'egoisme  
i ja mai conegueren l'empenta de la meva mà bruta,  
d'aquella mà que ara roman oberta a la pols,  
i d'aquella història que recorda l'inici.

Llavors ens reafirmarem.  
I el inici estarà conclòs.

Restarem llastimosament a l'abast de la mort,  
o a la conquesta d'un nou inici igual.

No voldria  
Aquesta ignorància

Em demanes la meva atenció,  
i sense esforç, escolto això que preguntes  
i voldria allargar-me i emplenar-ho tot,  
comprendre-ho tot i explicar-t'ho.

*Teixiré vida amb fils  
De la mateixa corda  
Que se'm desfila als dits:*

...

**Miquel Martí Pol**

### Ara, tot just

Ara, tot just, tot d'una em miro les mans,  
i els dits exasperats d'aquesta mà  
quel suau tacte de l'aire  
i també s'embruten d'aquesta pols blanca;  
aquests dits que s'estimen cada un dels seus moviments  
i com també cada ombra que fan  
cada llavi que els besa  
i cada llàgrima que eixuguen.  
És dir, miro tota aquesta suau textura.

## Sense interrogants

Avui, ahir, demà, sempre potser,  
cada dia; cada coma,  
cada any; cada punt,  
cada rel; punt i coma,  
cada mort; dos punts.

Sense interrogants.

Tot és. És tot.  
Com cada lletra  
un gargot acostumat,  
com cada hora  
una estona...que hem concretat.

I encara ningú no ha determinat la veritat,  
però, encara, ningú no ens ha determinat.

Al·leluia.

Ara ve la carrossa del vent,  
abraça i desnuca el nen,  
el torna home,  
pren la mà del vell  
torça i rebrega,  
no fa mal,  
s'esclata així mateix la por,  
s'estrena la vida,  
es pot veure a través dels objectes.  
Cau el cel més avall  
i organitzem la vida en terra.

Al·leluia.

## Déu

S'aparten els cels i us veig tenebrós,  
ploreu, cada llàgrima s'estripa en terra  
i la humitat tranquil·la observa plàcida.

Un colom beu l'aigua i mira,  
es dispara al vol  
us torna les llàgrimes  
i es tanquen els núvols.

### Aquesta boja vida

Aquesta melodia insonora sé que t'entendreix,  
sabem que s'apropa el fi  
i ens cauen les hores com anys,  
ho sabem!. Ho sé!.  
Però també, també sé estimar-te  
com m'estimo aquesta ximple i estranya vida,  
aquesta, mateixa, que m'ensenya a creure't bella.



Eventuals Sinònims  
**NATURALESA**

...  
*I anirem lluny, encadenats al pur  
atzar dels horitzons, que mai no tanquen  
amb pany i clau l'estímul del paisatge.*

...  
**Miquel Martí Pol**

## Aquest moment

El reflex d'aquesta llum  
s'allargassa sobre l'aigua  
i guspireja,  
calla el cruixir del bosc  
i passen sotrac els núvols.  
Terra d'estries i arrugues  
de verd seguit,  
rebrec de terra, ets  
ampit d'aquesta calma.

## L'arbre

Arrelat en un solc dels dies,  
ets presoner travat de la terra  
escorcolles amb els dits del teu peu,  
t'endinses, t'obres camí, abrades...  
t'afermes, t'uneixes...  
ets terra, ets aire i ests tu, tot un.

T'enlaïres procurant fer-ho recte,  
i les branques, rels a l'aire, fullegen  
i el teu verd dansa amb el vent,  
la llum s'escola entre besos i carícies  
i la pluja tremola en cada fulla.

El teu fruit serà segons la llavor,  
el teu misteri és estimar-te la terra  
estripar-la i clavar-t'hi  
no fugir-ne mai i morir en ella  
i si ella mor, morir amb ella  
si a ella l'aparten, tu amb ella  
el teu misteri és estimar la terra.

El meu misteri es saber-te pacient,  
saber-te constant.

## En cada paraule i en cada fet

Neix una flor blanca i somrius,  
l'aire inquiet l'acaricia  
es besen els ocells, criden a prop d'ella  
i dormen en l'arbre,  
el cel travessa els camps,  
la filera d'arbres dorm agosaradament,  
cada un d'ells xiscla en silenci el nou naixement  
cada un d'ells somriu dolçament.

La vida penetra de nou,  
i mentre l'arbre creixi  
mentre l'aigua i la terra ho vulguin,  
no arrencaran ni la teva pell estimada  
mentre tractem la vida atentament,  
mentre la tendresa ens miri innocentment  
no s'enduran cap estella de vida.

Això un simbolisme, la realitat nosaltres;  
i és que en cada paraula ens hi va la veu  
i en cada fet ens hi va la vida.

## Les gotes d'aigua

Ara plou i el cel és gris,  
cauen,  
es desprenen,  
es travessen,  
s'ajunten i se'n van  
claveguera endins,  
terra endins,  
les gotes d'aigua.

## Les formes i els colors

Prendria un pinzell  
i en aquesta paret tan blanca  
de punta a punta, en línia recta  
dibuixaria una ratlla prima,  
una ratlla de color negre.

D'entre les dues bandes blanques  
a una d'elles hi dibuixaria un arbre i  
a l'altra cantó un home.

Just a l'inici de la ratlla,  
sia quin sia el seu inici,  
hi col·locaria una taca vermella,  
un tant estrellada,  
després lliscaria del mateix color  
una pinzellada corba,  
aquesta uniria taca, arbre i home.

Entre l'arbre i la taca dibuixaria un núvol  
el color seria gris amb forat de blanc.

Després me n'aniria i deixaria que es fessin grans.

Tornaria al capdavall d'uns dies  
i necessàriament al capvespre  
i si els colors no haguessin canviat  
sentiria novament el goig d'estimar la vida,  
la extraordinària singularitat dels colors  
de la naturalesa  
i el prodigi del seu rostre canviant.

Eventuals Sinònims

# AFECTE

*... M'és igual d'on vinguis. T'estim.*

**Carme Riera**

## Els dos altre cop

Una imatge treballa amb la meva solitud,  
com una eina nova, desconeguda i sentida  
travessa cada matí el meu despertar.

Segueix com una ombra que fos clara  
cada hora en extrema quietud  
i m'empeny clamorosament la imaginació.

M'obre escletxes de vida per viure,  
m'acaricia la pell plena de timidesa  
i em fa tremolar lleugerament la veu.

La seva conversa és la mirada  
ella no parla, és una semblança,  
però mira i riu com una lluna de nit.

I jo i aquest treball de segles  
barallats per la curta estona que ens dóna,  
envegem el correspondre'ns.

I enyoro en cada segon d'aquests rellotge  
tota la constància del seu batec.

I de les hores que em recorden aquelles hores,  
el silenci concret o l'espai no vist.

I de la distància que separa els seus ulls dels meus,  
aquella distància necessària per veure'ns.

Enyoro. Qui sap. Envejo potser.

I tinc tantes coses per fer encara,





tantes coses en què pensar,  
tants gemecs fluixets a cau d'orella  
i tota aquesta difícil vida s'ajup.

Se'm barregen els sentits  
i m'entra pels ulls la seva olor,  
m'empasso la pols dels dies,  
estossego ben fort  
i aprenc a mocar-me silenciosament.

Parlo distret d'ella i de mi,  
obro les finestres, sacsejo la monòtona estança,  
espolso les engrunes de fum que han recobert l'aire,  
endreço els papers i els meus ulls  
i m'entrebanco amb la gent:  
la fredor rabiosa dels carrers.

Després, però, la lenta imatge,  
aquesta concentrada i íntima parla  
esdevé tendra, mullada i olorosa,  
quan la seva persona hi floreix  
quan la seva mirada em mira  
quan la seva veu hi ressona alegre,  
quan senzillament m'adono que existeix.

...

Parles, et miro i t'escolto, jo lleig  
silencio tots els meus desigs  
aplego curosament tot el que dius,  
respiro, sé que visc de fa poc.

La mandra no convenç la son



ni la mort no s'agenolla a prop.

Tremola la xarxa d'espai  
s'espanta el ble d'aquesta llum,  
el voltant es torna fet de pampallugues,  
fosques pampallugues i ofegats gemecs,  
carícies de claror brillen en els teus cabells  
i les ombres es reparteixen i plou.

Rius, et miro i t'escolto,  
llàgrimes blaves dels teus ulls blaus  
llàgrimes blanques de la teva pell blanca,  
baules d'alegria, esquerdills de cor brillen,  
a terra baules d'aigua s'esquitxen,  
la humitat ens besa l'estona i ho amara tot.

Els dits voldrien resseguir-te,  
estimbar-se pel teu cos  
parlar més tard de la carícia  
i abraonar-se amb el silenci per estimar-te.

L'hora ens avença la mania del temps,  
dolçament ens acomiaden i ens anem,  
els dos altre cop.

Caurà un blau somriure del cel,  
cúpula de la nostra terra angoixada  
travessarà la teva imatge el meu despertar,  
altre cop. Els dos altre cop.

## La teva llàgrima

He vist la teva llàgrima,  
queia descompassadament  
i ho feia com el teu glatir.

I queia.

Humitejava la galta.  
Dels meus llavis vermells  
brollava la tendra delicadesa  
i s'esforçava per enternir  
i s'esforçava per cohibir  
I besaven a les llàgrimes.

*“ Sota el meu llavi el seu “*

**J.S, Papasseit**

### Aquest bes

....

i clareja

i somnia

i tomba

i parpelleja

i acarona

i estima

és lleuger i estimat,

és calent i endolcit,

és tendre i envermellit,

és volgut

i s'escampa tota la carn d'esgarrifança.

La nostra pell és tota d'una sola peça.

## Les teves mans

Ara que he mirat les teves mans  
i he portat la meva sobre la teva,  
ara que l'he sobrepresa ben fort,  
les venes se n'han adonat,  
la sang s'ha esforçat,  
tot el cos ha envermellit  
i l'única paraula fugida m'ha dit:  
- rompem tot el cos -.

## T'estim

Millor la teva música tendra  
encerclada de romàntica mirada,  
millor la teva pell tota vermella,  
millor... que no pas qualsevol matí.

I la mar, escuma de cabells,  
oneja profunda amb esforç de vents  
i mulla els meus peus  
s'agermana l'aigua i la pols,  
el teu llavi i el meu  
i una paraula ens travessa  
una paraula ens convenç  
una paraula s'esmuny dels llavis;  
T'estim.

## Eventuals Sinònims

# MORT

...

*Com m'encercla el bosc !  
Amaga'm dels arbres  
de la meua por.*

...

*Em sé presa segura  
d'aquesta caça.  
Quan cobris la despulla  
a qui portar-la?*

...

**Salvador Espriu**

## Silenci

Caigut-  
Vençut-

Totes les hores eren presents,  
la imatge dins els seus ulls,  
l'esguard del seu cos fred.

Les fulles caigudes,  
els arbres dedicats a la terra  
i la vida tota –encantada pels dies-  
remugava una paraula,  
una paraula esqueixada.

Silenci !.

Un silenci, massa tendre,  
que bellugava els seus dits pausadament,  
i feia créixer el dibuix de la mort.



## Mires mort

Un dolç presagi de mort;  
un dolç oblit de viure  
es vincla lleugerament en la meva espatlla,  
i apareixen miserables gemecs  
-despulses de vida sencera s'endrecen-;  
immenses tonades de por a tomba oberta.  
L'espai fred, humit i silenciós passeja,  
com una nau eterna i omnipresent,  
com una lleugera frisança al cos.  
Un dolç presagi de mort  
on més endavant descobreixo...  
una clara vergonya de viure.

Bella, freqüent, entranyable, sorprenent,  
mires amb ulls distrets aquesta cambra de vida  
i així, amb ulls distrets, no t'adones a qui mires.

## Aquest tossut alè de mort

La seva cara s'enternia  
i les seves mans, mans blanques, enlluernaven  
ulls carregats de tendresa.

Una eterna melodia de dies benivolents cridava  
i la semblança de les hores no responia.

A cada pas un esforç cruent i  
a cada esforç una lleu esquerda a la pell  
un brogit d'ossos rera cada fibra de carn.

Les nits, entre somnis de cuirassa, passaven d'estrella  
a estrella,  
i les seves negres ninetes esclataven en els núvols,  
cada esclat un nou dolor  
cada dolor un nou i apassionat esforç,  
com cada ràfega de llum penjada en la nit,  
com germana molt llunyana del sol  
com esqueix de llum perdut d'ençà dies.

L'esquerda, presa en el seu cos,  
al bell mig del cor potser,  
o més enllà de la lenta son  
- càrrega dels seus braços feixucs \_  
plorava, altre cop, des d'ulls brillants.

Ni fades, ni versos de poetes,  
ni reminiscències,  
ni noves ni eternes faules  
podran rompre aquest tossut alè de mort.

Altres cop roman desperta la malanança  
i altres cop roman despert el perdurar.

## Entenent somnis

La mort, prou segura la tinc  
i encara la vida visc  
però quan penso en la mort...  
els ulls parpellen distrets  
i la mirada fixada en la buidor  
deixa pas a les teranyines de llum.  
acaricio els llibres i els papers.

M'acaricio les mans i els cabells  
- no és que m'estimi-  
- es que la vida m'estimo-  
i la faig amb aquest cos  
aquest cos intermitent de malalties  
aquest cos intermitent de plaers,  
aquest cos que em dóna forma  
i tot aquest voltant que el configura  
me l'estimo i l'acaricio  
i al mateix temps davalla la mort.

Em sorprèn creure en un dia  
quan la vida em farà fora,  
quan estaré predispost per a somniar.

Quant de greu em sap !.

...  
*! No em raca, Senyor, la vida*  
*Perquè l'espero millor!*  
*¿ On és per estimular-me*  
*La memòria de la mort?*  
**Vicenç Garcia**

### Mira'm

Ja tinc les mans obertes a tu,  
ja saps que estic aquí tranquil,  
digues una sola cosa, una sola,  
digues, que tot ho veus, que tot ho estimes.

No et confonguis, mira'm.  
Sé que sí, que tu ets,  
que tu m'estimes prou,  
no sé, de tu depèn.

No diguis res. Calla. No parlis.  
La teva imatge és així...

Remous eixutes carns mortes  
i travesses les velles arrugues gruixudes.

Tot serà espai i olor d'amor,  
es gronxaran els núvols i riuran, potser.

No parlis mira'm.

Eventuals Sinònims

# PARAULES I SILENCIS

...

*Ja no existiran les paraules,  
Sinó l'home assumint la pena  
Del seu poble, i és un silenci.*

...

**Vicent Andrés Estellés**

*...i sobrevisc, aigües amunt del somni*  
*Tenaç com sempre*  
*Mira'm els ulls. Hi pots llegir el retorn ...*  
**Miquel Martí Pol**

## Així

Suaument preparava,  
callava,  
mantenia fidel la tonada prima.  
Esfilagarsava les notes distretes,  
les aconduïa lleugeres cap al final.  
Amanyagava esforços poètics  
i floria com pinzellades la música.  
Una música de ratlles negres,  
d'onades de mar  
i de llençols de lluna platejada.

Així... i només s'escolta.

## A cada paraula un gest

A cada gest una paraula.  
Correspondre's mútuament,  
correspondre's al mateix temps.  
El gest i la paraula coincideixen,  
aprenen tots dos a parlar,  
i aprenen tot just quan coincideixen,  
quan ambdós s'expressen igual,  
quan la llarga mà s'estira,  
quan els dits s'acaricien,  
quan festegen a l'aire  
i prenen els sons de la veu  
i aprenen perquè es diuen la veritat.

## La veu

Eren mil paraules que cridaven,  
Eren belles formes de parlar,  
ensopegaven la veu amb la vida  
llençaven espasmes de dol,  
pretenien fer lleuger el so.

Reien a l'hora del sol,  
Ploraven a l'hora de la nit.  
Callaven a l'hora del silenci  
i tan aviat com mai,  
no sabien quan era l'hora.  
S'emmotllaven a l'estona  
La càlida estona de la veu.



## Tots els fulls no són aquí

Prenc aquest paper i és aquest,  
i ressegueixo sobre d'ell  
amb una claredat humana,  
prou noble per a estimar-lo,  
per entendre que és el meu deure  
dibuixar formes conegudes o estranyes.  
I què en fareu vosaltres?.  
Veureu, mirareu, riureu, pensareu,  
just al mig de cada full  
cada ratlla travessarà la vostra mà,  
i és perquè tots els fulls no són aquí.

## Imagino

Imagino bé tot un poble petit,  
ases, homes, dones i coses...  
una ombra negra de saviesa,  
de segles caiguts per sobre, per terra.  
Segles petrificats en cada pedra,  
segles contagiats de violència  
segles vermells i grocs  
ratlles dels sembrats.  
Imagino bé una dona vestida de negre,  
una càlida veu d'avortada tendresa,  
experiència d'uns anys malentesos  
i a cada butxaca la veritat.

## Cada matí

Cada matí en caure al desert d'aquesta aigua gelada,  
en sentir el fred que em punxa la pell  
entenc l'esforç al caire just de la valentia  
i m'estreno de nou amb l'angoixa clavada al pit  
barrejat de fum i de lenta hipocresia.  
Paraules al matí embastades amb fils d'acer,  
creuades al temps amb somriures  
tallades en punta a l'abast de la perfecció.  
cada matí en caure al desert d'aquesta aigua gelada,  
dic: demà no vindré a escoltar-vos.

## Volen les papallones

Miro l'aigua que cau,  
i escric entre els núvols paraules.  
La novella pluja les neteja  
són antigues paraules  
El cel avança molt lentament,  
s'emporta les velles paraules amb pluja,  
les transporta i dóna la volta al món.  
Sé prou bé que tornaran juntes.  
Papallones noves de vol igual  
de colors nous o desiguals,  
de llibertat prematura  
o nervi deixat anar,  
flor segrestada pel vent,  
alliberada de les rels de la terra  
boira petita escapada del cel  
paraula relliscada del paper,  
pluja continguda entre l'aire,  
giravolt de la naturalesa  
o braç de la vida que ha bellugat els dits,  
com acariciant la tendresa dels que viuen.

*Ara que som junts diré el que tu  
i jo sabem i que sovint oblidem*

**Raimon**

### Sovint oblido

Sovint oblido que visc per a cridar  
tant és el crit i la veu,  
puntual em cal pensar el crit  
i que s'endinsi l'aire en les orelles  
i que s'entengui el que jo dic  
que la única llibertat és en el crit.  
La veu és lliure de cridar,  
el silenci ho és de callar,  
lliure jo d'esforçar-me de sentir-lo.  
sovint oblido que també visc per escoltar.



Paraules  
**IMAGINARI**

*“Altra bé en mi no resta sino que ame los somnis e les  
imaginacions que de nit me aparexen”.*  
**(Tirant,c.160)**

## Poesía

La poesia és un perfecte mirador...  
On les paraules, a més d'aconduir la mirada,  
Travessen enèrgicament l'espai de la imaginació i  
Planen, de manera suau, damunt de la pell;  
Allí on, uns nous ulls, delimiten nous espais.



## Plecs

El tercer plec de roba  
S'assembla prou, al primer,  
Però, el plec de l'antinòmia  
S'arruga entre ells dos.

## Silenci

Les coses que dic són gairebé senzilles  
i, ara, aquesta claror d'avui m'enlluerna,  
i encara, estic massa quiet  
i les ombres són sempre les mateixes.

M'han pres ara mateix les mans  
i m'he quedat desfigurat, un estaloc,  
una mà closa, un puny sense cop  
i tot un basal de paraules.

Algun dia em tocarà la loteria  
i em compraré les mateixes mans,i  
i els besaré els dits dolçament.

Faran l'amor amb el silenci,  
després amb una amiga que jo ja sé  
i més tard els regalaré un llapis nou.

Lladres, aquestes mans no són martells,  
ni pals, ni pales.  
Són la carícia de les paraules,  
i no ho permetré,  
no vull que planin casualment pels papers.  
No m'aventuraré,  
procuraré prou, perquè ressegueixin abans  
la rectitud dels joncs  
i la tortuositat dels ceps.  
Així escriuré amb mans comprensives.

## Somni

He donat corda a un rellotge que tinc,  
la lama d'una espelma em fa llum, poca.

El rellotge va bategant sorollosament,  
la groguenca llum dansa segons un compàs,  
una penombra s'escola pel reixat dels ulls  
i altra volta torno a pressentir la dolça nit.

La nit d'afora encapsada entre quatre parets,  
una flama bellugadissa per la lluna creixent,  
un rellotge sorollós per missatger d'albada  
i tot un grapat de paraules per estrelles.

Un coixí de color verd, fa de gespa sense olor,  
en una butxaca plena de claus, que obren somnis,  
en recerco una per obrir un núvol de fum  
que s'ha emportat un bes de la meva lluna.

Altrament del somnis són molt mentiders,  
es fixen massa en damisel·les de cabells llargs,  
fins i tot de vegades, es barallen entre ells;  
i la dispesera de la nit no vol sorolls!

Malgrat això, la nit pentina somnis en cada llit  
i els blancs llençols, cortinatge on s'amaguen fades,  
em pregunten per les hores i pel somni que vull,  
i els dic que vull una butxaca més gran encara.

## Camí pels ulls

La platja, tossuda, calma a les ones.  
Arriben brunes de sol les mirades  
i el capvespre, de sorra groguejant,  
capbussa de plata els cabells del mar.

No vull mirar el temps de lassitud,  
més aviat, contemplar la teva mà,  
les venes blaves que nuen el goig,  
la delicadesa de la carícia.

I la mirada damunt dels teus llavis  
entén la suavitat dels moviments,  
calcs de paraules s'asseuen en la pell;  
calfreds de capvespre, fimbrar dels nervis.

Vaig veient les ombres dels nostres cossos,  
i el bes de pols i de sorra es torna espès,  
els teus cabells llargs cauen en el meu front  
imants del neguit passen pels llavis.

Ratlles d'imatges pinten el meu rostre  
i els sons puntualitzen el teu silenci,  
mentre la lluna dissimula una ombra.

## En un món de volves blanques

Ple d'ànimes de bombolles  
que pugen servant inquietants propòsits,  
un color daurat, defici de criatures,  
és dins una copa de vidre.

Escuma de somnis crepitants,  
o deixeble amb regust del possible,  
és en tot cas, esforç de llum;  
reflex damunt l'abstracte.

Tardor horitzontal en solitud.

Destries pensaments i records,  
i l'esdevenir d'una idea,  
potser d'una imatge creïble  
o d'un moviment en equilibri;  
-és l'aniversari de la vida-  
solemnitat!  
és l'hora de prendre la mixtura.



Recull  
**l'Absència**

*Per prats ignots i munts de llicorella...*

**J.V. Foix**

## Autoretrat

Tintar la cal·ligrafia  
capbussada en jardí blau  
per traçar el vers en la pell.

Destenyir per encertar el color  
i ser precís intèrpret de l'invisible  
des del cristall dels ulls.

Diamants dels dies ratllen mots  
de proverbial musa  
per camins de lluna plena  
udolant vers i oració.

Poema de vida,  
caixa de ritmes,  
en l'acústica ancestral  
per les paraules indefinibles.  
Enigmes de les nostres tombes.  
Penombra i espectre  
convertits pel vent  
en sorolls de xiprer.

Sortilegis dins la illa.  
Solitari dins el mercuri.  
Soliloqui de naufrag.  
Preludis d'ivori.

Veu i metàfora: retruny d'imatges.  
Pluja d'essències  
per un transitar poètic.



## Paisatge d'ombres

Un paisatge d'ombres d'escòrpora,  
viatge cap al teu rostre constel·lat.

Matins blancs, ondulats pel fred,  
jeuen, distretament, dins la mirada.

El color de mel desperta les olors.

La dansa infinita del vent,  
belluga el velam de les aus,  
i jo persegueixo l'últim mot

Per l'espadat de llum llueix l'or  
i les essències dels colors s'alliberen.

- Dins el vent hi ha les aus,  
dins l'aigua hi ha els blaus -

Les ones trèmulament t'estimen.

Petits sorolls s'escolen per les ales del dia:

Aurores de sempre,  
records inefables,  
llampecs brevíssims,  
estelles de color.

Altre cop s'eternitza l'estança  
i també algun record de la teva vida.

## Caçapapallones

El dring de l'aigua d'una font invisible,  
és el ritme viu i fresc de la natura.  
Una remor, com un prec,  
des del bell mig de la terra.  
La lleugera veu del vent,  
i la llum, per un esblanqueït marí del cel,  
s'escampa des del silenci roent del sol  
i esdevenen els espais d'un sorprenent vol d'ocell.  
Les estances secretes de les muntanyes,  
com ressons petrificats d'un passat,  
vetllen altivament el presagi de la història,  
on els ulls negres dels avencs xuclen llum de lluna.  
L'essència dels sentits s'enfonsa en la penombra,  
i el feixuc pensament s'esmicola en les preguntes,  
...i només la veu,  
com un sentit desbocat que fuig de la solitud,  
que escapa de l'esfereïment de la ignorància,  
te l'ànim de prosseguir per la textura dels mots.  
L'altre solitud és en el record de les petjades  
camins perduts o llocs mai retrobats.  
Espais invocats, com un llop,  
des del batec del cor.  
En el defici de la veu per cridar,  
així el tacte precís del pensament del paper.  
L'esforç de l'ordit per figurar el dibuix  
com teixir el subtil d'una pell.  
Altrament, tot és essencialment fonedís,  
ara que el vent ha fet d'agulla amb els núvols  
i els ha cosit a l'altra banda de la lluna.  
Tal vegada he vist passar un poema.  
Ales de la primavera.

## Assaig visual sobre el disig

*I sé on ets.*

Camino cap a tu pels signes de les coses,  
dins del moviment distret de la tarda.

Estava previst que t'estimin les paraules.

En la netedat del cristall de les lletres,  
les teves imatges omplen dòcilment les pauses,  
i entren dins de cada mot per l'encant del vers,  
interpretant els conceptes, les mirades i la pell,  
el teu cos, el somriure i els ulls.

Ara la sínia, en el so dels ocells,  
volta l'aigua pels colors del reflex.

Miro els teus llavis,  
parlant-te, vull insinuar-me als teus mots.  
Sentir a la mà el tacte que origina el poema.  
Provar els gust d'aquests versos.

*Ara que estic al llit malalt  
demà m'aixecaré potser...*

**Joan Salvat-Papasseit.**

### Un vers pot canviar la mirada (Trasmudar VII)

Un vers pot canviar la mirada!  
Aquesta mirada posada en la ferida,  
plana buscant una barana  
i pujar graons de vida.

Aquest viatge a Ítaca!  
Aquest viatge desconcertant.  
Aquesta vida de possessió,  
d'estima i de passió.

A les paraules simbiosi d'idees.!

Passió d'amor  
Passió de penes.  
Com canviar la nafra amb paraules?  
Com versar?  
Conversar amb el mirall.

Aquest cos,  
receptacle i claustre  
de les nostres visions,  
és l'amic i l'ombra inseparable.

## Postal a Cadaqués

La gavina crida ?  
En algun lloc una gavina vola baixa ?

Dins meu, ...  
hi fluctua un paisatge de mar.  
Sento les remors de l'aigua.  
El blau s'encén de blau  
i el plata llampega per l'escuma.

...

Un vol d'oreneta, xiscla llibertat  
i m'espurneja el teu somni...  
Ja saps, m'encercla la distància  
però, m'allibera pensar-hi.

Ja saps, qualsevol dia vinc a veure't.

Parlarem de sensacions  
i de formes.  
De llums i d'espais daurats.  
D'aquelles aspres roques.  
I dels vents nocturns  
amb colors de lluna.

O, ...

## Formes del temps

Les tardes, els vespres, i aquestes altres formes del temps  
són els miracles ordinaris per sentir el soroll del mar.

Les estrelles són escardills de llum que puntegen el negre.

La lluna és l'eix que inicia la llum del somni.

El vent és el moviment invisible d'alguna suavitat.

El sol, arran de terra, és el ponent, és el vermell.

Quan bellugues el teu cos molt alegrement,  
tot això apareix.

## l'Absència

Els dies s'acumulen en el cos.

I ara penso que són dies d'una suau lassitud.

I ara sé que l'absència palpa el record.

Es fonen tots els rostres i creix la paraula,  
i esdevé la música per entre el dolç de la nostàlgia.

I els teus cabells ondulats en el d'aurat,  
i els teus ulls, d'inici de llum, són, potser,  
la forma secreta d'alguna fada.

...

Vés a saber la forma dels records.

## Quan el teu rostre somriu

Quan el teu rostre somriu:  
apareixen les ombres del capvespre,  
els pensaments flueixen  
en escenes concretes.

I avancen  
i s'escampen...



## Escriure

Ets el traç d'una plana.  
Ets el símbol del full.  
Paraules pel blanc.

Ratilles de misteri  
omplen l'escenari.

Escriure pels solcs  
i microsolcs del paper  
activant la mà del somni.

## Descloure els llavis

Sempre, malgrat una repetició, aconseguirem  
descloure els llavis amb sensibilitat, si som  
fidels als mots.



## Harmoniosament agafat a la vida

Per la trenada i esvelta manera de ser,  
amb les mans obertes i el cap enlaire  
pretenc endevinar expressivament a l'aire,  
aquell que es preocupa d'existir per mi - o de ser-hi -  
d'aquell que invisible deixa sentir-se,  
i em permet d'endevinar-lo en respirar.

Gràcies per ser-hi.

Com la llibertat, et presentes invisible.

Caldrà sentir-la!.

Mai no diré adéu. Encara que em mori  
encara que marxi, sé que restaré,  
seré invisible com l'espai; la llibertat.

Caldrà sentir-me!.

Mentrestant, procuraré clavar-me enmig la terra  
colgat de temps i corrupció,  
dansaré el nou ball de la força quieta,  
la cansada carrera vers l'enteniment  
i Allà al mig albiraré les bandes,  
les espectaculars lluites entre la vida i la mort.

Caldrà entendre-ho!.

Quan pensi que ja no parlo:

si perquè ja no entenc res

desitjo més corrupció

i em sento sol i enfoscat

terriblement immobilitzat i Jutjat,

segur que voldré tornar a viure.

Caldrà tornar a viure.

caldrà, pressento que caldrà tot això,

caldrà també perquè estimo la vida,

potser confonc la vida per la llibertat,

potser per l'espai,

potser perquè la veritat la tinc invisible.

Caldrà comprendre-la!.

## Índex

A l'Inici .....	10
No voldria aquesta ignorància .....	11
Ara, tot just .....	12
Sense interrogants .....	13
Al·leluia .....	14
Déu .....	15
Aquesta boja vida .....	16
Aquest moment .....	18
L'arbre .....	19
En cada paraula i en cada fet .....	20
Les gotes d'aigua .....	21
Les formes i els colors .....	22
Els dos altre cop .....	24
La teva llàgrima .....	27
Aquest bes .....	28
Les teves mans .....	29
T'estim .....	30
Silenci .....	32
Mires mort .....	33
Aquest tossut alè de mort .....	34
Entenent somnis .....	35
Mira'm .....	36
Així .....	38
A cada paraula un gest .....	39
La veu .....	40
Tots els fulls no son aquí .....	41

Imagino . . . . .	42
Cada matí . . . . .	43
Volen les papallones . . . . .	44
Sovint oblidat . . . . .	45
Poesia . . . . .	48
Plecs . . . . .	49
Silenci . . . . .	50
Somni . . . . .	51
Camí pels ulls . . . . .	52
En un món de volves blanques . . . . .	53
Autoretrat . . . . .	56
Paisatge d'ombres . . . . .	57
Caçapapallones . . . . .	58
Assaig visual sobre el disseny . . . . .	59
Un vers pot canviar la mirada . . . . .	60
Postal a Cadaqués . . . . .	61
Formes del temps . . . . .	62
l'Absència . . . . .	63
Quan el teu rostre somriu . . . . .	64
Escriure . . . . .	65
Descloure els llavis . . . . .	66
Harmóniosament agafat a la vida . . . . .	67









Francesc Brunet-Llobet  
1956~2004

En su aparente quietud, en el secreto de colores que guardaba, Francesc Brunet era el Poeta, de la manera como son los auténticos artistas, que hacen filigrana de su propia vida. Poeta, pintor, vate, actor, artista de la luz, jardinero, ebanista de la existencia... Creía en la belleza, en la esperanza, en la alegría. En las musas.

**Alex Holgado.**



Agost 2007



